

Cesta vlakem, přítel kněz a ulice Londýna

Stává se, že povolání přijde prostřednictvím rozhovoru s přáteli nebo díky hovoru s knězem, nebo procházkou ulicemi Londýna. Tak se to stalo Jakubovi, který je od března 2018 lektorem a akolytou.

23.12.2019

Jmenuji se Jakub a jsem ze Zaragozy, pěkného města na severovýchodě Španělska. Zde, na břehu řeky Ebro, se tyčí bazilika Pilar, barokní chrám, který je tisíc let starou připomínkou

zjevení Panny Marie apoštolovi Jakubovi. Apoštol měl na její popud obrátit k Bohu všechny národy, které tento poloostrov obývaly.

Pocházím z prosté rodiny, která vždy hodně milovala Boha. Jsem nejstarší ze tří sourozenců, mí rodiče nás vychovali v křesťanské víře a vedli k tomu, abychom náboženství praktikovali. Naučili nás se modlit, nabídnout ráno den Bohu, večer se pomodlit tři zdrávasy a mnoho dalších věcí. Naučili nás také stýkat se s Ježíšem. Od nich mám to, že nejdůležitější v životě je víra.

Někteří lidé mají za to, že 90% našich povolání dlužíme svým rodičům, a já to mohu potvrdit.

Rodina byla mou záštitou, mým útočištěm, školou a místem, kde jsem poznal Boží lásku, která mnou pronikala skrze lásku mých rodičů. Rodina byla velkým polem, do

kterého Bůh zasadil semínko mého povolání.

Jako kterýkoliv jiný chlapec mého věku jsem rád trávil čas s mými vrstevníky, přáteli, hrál fotbal... Ale časem jsem ztrácel zájem o styk s Bohem, naopak, spíše jsem se staral o to, abych ho strávil příjemně. Měl jsem v hlavě jen to, abych byl se svými přáteli a před dívkami vypadal co nejvíce super. Stal se ze mě obyčejný adolescent, jeden z těch, kdo dostávají špatné známky a jen se zajímají o to, jak si v pátek vyrazit. Myslel jsem si, že něco znamenám a jsem „boží“, ale v podstatě jsem byl jedním klukem z mé čtvrtě v Zaragoze.

Příklad přátel

I tak jsem měl po ruce dobré přátele a i když jsem to neříkal, obdivoval jsem, jak někteří z nich brali vážně svůj vztah k Bohu. Byli to normální a obyčejní lidé, ale křesťanský život byl

pro ně velmi důležitý. Každý den se snažili, aby z nich byli lepší lidé.

Říkal jsem si: „Tito mí přátelé jsou jako všichni ostatní, ale rozdíl je, že ve svém životě mají Boha, a zdá se, že je pro ně zdrojem radosti, a proto žijí s takovým zápalem.“

Když přišel poslední rok mé školy, dostavil se určitý pocit zodpovědnosti; myslel jsem na to, že bych měl mít lepší známky, abych mohl studovat to, co mě bavilo. Snažil jsem se soustředit na studium, trochu jsem si známky zlepšil a svůj vztah k Bohu jsem do jisté míry obnovil. Začal jsem chodit s jednou dívkou, ale za několik měsíců jsme toho nechali. Měl jsem hlavu plnou jiných věcí. V tomto období jsem chodil v neděli se svými rodiči na mši a občas jsem se i modlil. Myslel jsem si, že takto to stačí; nevypadám potom jako blázen, který chodí na mši každý den a dojíká se zpěvem náboženských písní.

Když přišlo léto, mí přátelé organizovali spoustu podniků plných výstředností a nevázaností. V centru zájmu bylo pití alkoholu, návštěvy večírků a flirtování s dívkami.

Nicméně mí rodiče vymysleli pro mě jiný plán, jak využít čas. Tohoto léta mi přicházelo na mysl, i když v trochu nejasných obrysech, že se stanu knězem. Ale byl jsem líný o této věci přemýšlet a nepřikládal jsem jí nijakou důležitost. Dokonce jsem si myslel, že být knězem je spíše pro trošku zaostalé nebo podivíny.

Co mi řekl jeden kněz

Protože mě tato myšlenka stále zneklidňovala, rozhodl jsem se promluvit si s otcem Juanem Luisem, jedním mým přítelem knězem. Řekl jsem mu, že občas pociťuji jistý neklid, že bych mohl být knězem, ale že mám za to, že to pro mě není, protože nejsem ten typ člověka, který chodí denně na mši a stále se modlí.

O. Juan Luis se mému komentáři zasmál. „Jakube, povolání pozná jen ten, koho se to týká. Krom toho není třeba být knězem, abychom byli dobrými křesťany. Je spousta povolání, skrze které můžeme být svatí, například manželství.“ Ano, na to jsem už myslel. A dále mi říkal, že každý musí objevit své povolání a svou cestu v životě. Důležité je dělat to, co chce Bůh. O tom to je, zjistit, co ode mě Bůh chce.

Bylo to jasné: člověk se musí postavit před Boha a prosit ho, aby viděl, protože až přijde ta chvíle, prohlédne. Nicméně to vše mi připadalo tak nějak vágní. Zeptal jsem se ho, zda neexistuje nějaký jiný způsob, jak dojít k jasnějšímu poznání. Přirozeně, Bůh mluví mnoha způsoby: v našem srdci, v životě, nebo prostřednictvím těch, které má rád... V tom okamžiku jsem se zarazil a pomyslel si: a co když mě Bůh volá ke kněžství? Nebyl jsem z

těch, co tráví celý den v kostele. Nevěděl jsem, zda budu schopný vést takový život. O. Juan Luis mě uklidnil, vždyť toto povolání je volání přicházející od Boha a není proč se znepokojoval. Důležité je být svatým. Zachovat klid, vždyť Bůh je moc dobrý a dá mi poznat, co má pro mě připravené.

Přestal jsem této věci přikládat větší důležitost a pustil jsem toto téma z hlavy. Tak uběhl můj první rok na univerzitě: studoval jsem ekonomii, účastnil se několika přednášek, trávil čas v univerzitní kavárně, hrál fotbal, ragby a věnoval se svým přátelům. Všechno bylo ok, v klídku. Bez velkých problémů ale také slávy jsem dokončil první rok. Nu, nějaké obtíže by se našly, pár předmětů zůstalo nedokončených.

Rozhovor ve vlaku

Přišlo léto. Toto léto bylo poněkud jiné, protože jsem se svými přáteli

odejel na pracovní tábor do okrajové čtvrti Barcelony. Všechno probíhalo normálně, dokud nepřišla cesta vlakem, která mi přeorganizovala celý život.

Seděl jsem společně s přáteli uprostřed vagónu, mluvili jsme o různých aktuálních tématech. Když cestuji, jde na mě spaní, a tak jsem napůl spal a díval se z okna. Začali jsme hovořit o studiu na univerzitě, o nových kamarádech a o předmětech, které jsme nedokončili. Tehdy jsem se zeptal jednoho kamaráda na druhý rok techniky, ale on mi odpověděl, že ve studiu pokračovat nebude, protože se dá na studium teologie. V první chvíli jsem úplně nepochopil, co tím chce říci, a poznamenal jsem zvědavě, že pokud vím, tak studium teologie nemá žádné pracovní uplatnění. On mi s naprostým klidem odpověděl, že uplatnění má, a to velmi dobré: být knězem.

V té chvíli jsem pocítil, že mě Bůh volá, abych se stal knězem. Bůh se chtěl ve mě natrvalo zabydlet, chtěl mě vést. Měl jsem dojem, jakoby se mi v hlavě usadila tichá otázka: „Tvůj přítel má odvahu se stát knězem, a ty ne?“

Usmál jsem se a změnil téma, aby si nikdo nevšiml, co se mi honilo v hlavě. Bylo to volání se vším všudy. Díval jsem se z okna, snažil jsem se uspořádat své myšlenky a představoval si, jaké to je, být knězem.

V Londýně, věci na své místo

Na konci léta jsem měl příležitost jít studovat do Anglie angličtinu. A tak jsem tam jel. Během pobytu v Londýně jsem se ubytoval v Netherhall House, koleji Opus Dei. Využíval jsem co nejvíce tohoto pobytu a poznal jsem mnoho mladých z různých zemí, kteří do Londýna přijeli studovat. Dopoledne

jsem měl vyučování v jedné akademii poblíž Piccadilly a odpoledne jsem měl čas na prohlídku města a dělat si plány se svými kolegy.

Když léto skončilo, napadlo mě, že by se hodil jeden rok studijního volna; zůstat v Londýně a zlepšit se ve své profesi. Tak bych mohl pracovat a zároveň si zlepšovat angličtinu. Takže jsem zůstal v Londýně a začal si hledat práci. Nebylo to vůbec jednoduché, aby se našla nějaká nabídka, neuměl jsem vůbec anglicky. Ale díky jednomu svému příteli jsem našel práci v Hello Magazine, což je španělský časopis Hola vycházející v Anglii. Pracoval jsem jako stipendista informačních technologií, protože jsem vždy rozuměl počítačům a elektronickým přístrojům. Co nejvíce jsem využíval svých zkušeností, naučil se anglicky a poznal dobré přátele.

A bylo to v Londýně, kde Bůh věci dával na správné místo. Začal jsem dbát více na pořádek, pilněji studovat a křesťanský život jsem bral vážněji. Práce mi pomohla v mém dozrávání, protože jsem si musel platit kolej a zároveň jsem trávil hodně času o samotě, takže jsem mohl přemýšlet, jak naložit se svým životem. Při procházkách ulicemi Londýna jsem myslel na všechny ty, kteří žijí jen pro práci a jsou vystaveni neustálému stresu, vnímal jsem shon velkoměsta... A ptal jsem se, zda o takový život stojím.

Ponenáhlu jsem se vracel k Bohu. Snažil jsem se mu opět naslouchat a žít s ním každý den. Začal jsem každodenně chodit na mši, cestou do práce jsem se modlil růženec za ty, které jsem na ulici potkával, obnovil si častou zpověď a pravidelně se účastnil formačních prostředků.

Boží volání

Byl jsem spokojen a našel jsem radost křesťana, který se snaží žít v souladu se svou vírou. Všechno vypadalo jako dříve, ale ve skutečnosti se vše změnilo. Nic z toho, jak jsem tyto měsíce žil, nebylo normální. A důvod byl, že od té doby, co jsem přistál v Londýně, se mi v hlavě honila a dotírala na srdce jedna otázka: „Proč se nestát knězem?“

Neklid, že mám být knězem, se vracel jako vytrvalé a nenásilné ozvěny kladiva. Tato otázka mě na každém kroku pronásledovala. Nikdo mě nenutil, byl to Bůh, kdo mě zval, abych ho svobodně následoval.

Dny plynuly a tato otázka se tak či onak stále opakovala. Neodešla. Už jsem dál nemohl a přišla chvíle, kdy jsem jednou provždy řekl: „Pane, jestli chceš, abych se stal knězem, budu jím. Ovšemže s tvou pomocí.“

Uvědomoval jsem si, že Bůh je stále se mnou. I když jsem ho často ignoroval, neopouštěl mě, byl to můj Otec. A řekl jsem mu ano. Od té chvíle otázka zmizela a začala nabývat obrysů. Jaké štěstí! Překypoval jsem radostí. Zdálo se mi, že jsem statečný, ale byl to Bůh, díky kterému jsem odpověděl velkoryse. V té chvíli jsem pociťoval velký pokoj, větší, než jaký jsem kdy zakusil.

O několik dní později jsem si předsevzal, že oznámím své rozhodnutí stát se knězem rodině. Nevěděl jsem, jak to říci svým rodičům, protože jsem ještě v situaci, kdy bych měl oznámit rozhodnutí stát se knězem, nikdy nebyl. A tak mě nenapadla jiná věc, než že jsem poslal otci přes WhatsApp zprávu, že po modlitbách za mé povolání mu oznamuji, že chci být knězem. Samozřejmě že mi otec za dvě minuty zavolal a zeptal se mě, jak jsem došel k tomu mu tuto věc

oznamovat přes WhatsApp. To je jednoduché, nechtěl jsem hrát nějaké divadlo, ale zároveň jsem chtěl, aby to doma všichni věděli. Otec byl moc rád a řekl mi, že je to pro rodinu velká čest, že nám Bůh dá kněze.

Za několik týdnů potom jsem se vrátil do Zaragozy a řekl to svým rodičům a sourozencům osobně. Všichni měli velkou radost. Dokonce i někteří, od kterých jsem to nečekal, mi k mému povolání blahopřáli.

Prastrýc a papež

Že chci být knězem jsem už řekl své rodině a přátelům. A teď, co mám dělat? Šel jsem navštívit svého prastrýce, který je knězem. Trpělivě mi vysvětlil, že mám-li se vydat na cestu ke kněžství, je třeba jít do semináře a studovat několik let filosofii a teologii. Společně s dalšími mladými lidmi, kteří mají stejné povolání. Rozvíjí se čtyři základní

dimenze člověka: intelektuální, duchovní, lidská a pastorační.

Všechno jsem si pozorně vyslechl, i když mi bylo celkem jedno, co budu muset udělat pro to, abych se stal knězem, protože mě tato myšlenka naprosto uchvátila. Byl jsem plný nadšení z objevu, co má Bůh pro mě připravené. Kněžství jsem viděl jako život, který je zcela naplněn.

Rozuměl jsem tomu, že život v odevzdání se druhým je život, který opravdu naplňuje. Tehdy jsem četl větu papeže Františka: „Kdo nežije, aby sloužil, nehodí se pro život.“ Tak jsem to chtěl i já.

Ještě téhož září jsem vstoupil do semináře. Vždycky jsem dělal to, co jsem chtěl, dokud mi Bůh nedal pochopit, že chci-li být šťastný, nebudu dělat to, co chci já, ale budu plnit vůli Boží.

Původně publikováno v časopise Palabra.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
cesta-vlakem-pritel-knez-a-ulice-
londyna/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/cesta-vlakem-pritel-knez-a-ulice-londyna/) (06.08.2025)